



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph. D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Jany Volkové ve věci

žalobců: a) **doc. Mgr. J. P. V., Ph. D.**
b) **Ing. T. P.**
oba bytem U D. 8, X O.
oba zastoupeni advokátem JUDr. Radkem Ondrušem
sídlem Těsnohlídkova 9, 613 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc

za účasti: **M. D.**
bytem F. 1040/35, X O.
zastoupena advokátem Mgr. Jiřím Kňávou
sídlem Sokolská 536/22, 779 00 Olomouc

**o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2018, č. j. KUOK 106302/2017, ve věci
přezkumného řízení o souhlasu s ohlášenou stavbou,**

takto:

I. Soud **vyslovuje nicotnost** rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, Odboru strategického rozvoje kraje ze dne 2. 1. 2018, č. j. KUOK 106302/2017.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

II. Soud žalobcům a) a b) **stanovuje** lhůtu v trvání 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku k případnému podání žaloby proti rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 14. 6. 2017, č. j. SMOL/124587/2017/OS/PS/Hrl.

III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni a) na náhradě nákladů řízení **9.365 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Radka Ondruše, advokáta se sídlem v Brně, Těsnohlídkova 9.

IV. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci b) na náhradě nákladů řízení **9.365 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Radka Ondruše, advokáta se sídlem v Brně, Těsnohlídkova 9.

V. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhají přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2018, č. j. KUOK 106302/2017, jímž bylo zamítnuto jejich odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „stavební úřad“) ze dne 14. 6. 2017, č. j. SMOL/124587/2017/OS/PS/Hrl, kterým stavební úřad podle § 94 odst. 4 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zastavil přezkumné řízení ve věci souhlasu s ohlášenou stavbou „*Novostavba rodinného domu s pergolou a terasou, garáže, vč. Opěrné zdi, přípojky vody, kanalizace a plynu, sjezdu a oplocení, mna pozemku parc. č. X a X oba pozemky zastavěná plocha a nádvoří v katastrálním území x (nyní pozemky parc. č. st. X a parc. č. X, oba v katastrálním území x), s vybudováním inženýrských sítí a sjezdu na pozemní komunikace dále na pozemku parc. č. X, v katastrálním území x, ostatní plocha*“ (dále jen „stavba“), vydaného dne 10. 4. 2012 pod č. j. SMOL/OPS/42/1101/2012/Kol, pro zúčastněnou osobu M. D. jako stavebníka.
2. Žalobci s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí a požadují jeho zrušení, neboť je považují za nezákonné, stejně jako řízení mu předcházející. V žalobě nejdříve obsáhle popisují historickou genezi stavby, která vyústila v zahájení přezkumného řízení, a proti napadenému rozhodnutí konkrétně namítají, že:
 - a) žalovaný potvrdil nesprávný závěr stavebního úřadu o tom, že stavebník ze souhlasu s ohlášenou stavbou nabyl práva v dobré víře. Žalobci jsou toho názoru, že dobrá víra stavebníka zde není dána, neboť předkládal zjevně nepravdivou projektovou dokumentaci a nedoložil zákonem požadovaný důkaz o informování žalobců o stavebním záměru, což je vadou podání, pro které má být stavebním úřadem odloženo. Informace o stavebním záměru má být vlastníkům sousedních pozemků a staveb na nich zaslána doporučeně s dodejkou (nikoli jen doporučeně) a doplněna o klíčové výkresy. Žalobci však stavebníkem nikdy o stavebním záměru informováni nebyli, jak opakovaně ve správním řízení uvádí. Dodejky, z nichž i podle správních orgánů není seznatelný obsah doručované písemnosti, nemohou být podle žalobců důkazem splnění informační povinnosti;

b) žalovaný doplnil závěr o splnění informační povinnosti až v rámci odvolacího rozhodnutí, čímž žalobce zkrátil na jejich právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, učinil překvapivé rozhodnutí a znemožnil jim nechat skutkové závěry, se kterým nesouhlasí, přezkoumat orgánem druhé instance;

c) žalovaný pochybil, když nezrušil rozhodnutí stavebního úřadu o zastavení přezkumného řízení, neboť souhlas s ohlášenou stavbou byl vydán v rozporu s právními předpisy a měl být proto v přezkumném řízení zrušen. Nezákonnost souhlasu je dána tím, že stavba je v rozporu s územním plánem pro danou oblast, když překročila příslušnou podlažní plochu, a v rozporu s § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. (dále jen „vyhláška“), když umístění stavby nerespektovalo stanovené minimální odstupové vzdálenosti, aniž by stavebníkovi byla udělena výjimka. Stavba nebyla umísťována jako stavba navazující, ale podle žalobců se jedná o solitérní stavbu na pozemcích, které umožňují umístění v dostatečné vzdálenosti od stavby žalobců. Skutečným umístěním však dochází ke snížení oslunění a denního osvětlení stavby žalobců;

d) žalovaný nezrušil rozhodnutí stavebního úřadu, přestože stavební úřad v rozporu s § 96 odst. 2 správního řádu vyšel z jiného právního stavu, než jaký tu byl v době udělování souhlasu s ohlášením stavby, když zohlednil nový znalecký posudek zpracovaný až v průběhu přezkumného řízení (nadto i tento posudek považují žalobci za nezákonný, neboť vycházel z toho, že se jedná o stavbu v proluce v souvislé řadové zástavbě, což podle žalobců není pravda);

e) žalovaný se ve svém rozhodnutí nevypořádal s námitkou žalobců o omezení osvětlení obytných prostor sousedního domu;

f) žalovaný ve shodě se stavebním úřadem dovodil naplnění důvodů pro zastavení řízení s tím, že újma stavebníka by byla vyšší, než újma žalobců jako vlastníků vedlejší stavby a dalších účastníků řízení, a tudíž oni musí nezákonný postup správních orgánů strpět bez možnosti nápravy, přestože je jejich majetek znehodnocen. Žalovaný přitom zcela pominul veřejný zájem na narovnání nezákonného stavu.

3. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Stejně jako žalobci shrnul všechny procesní kroky správních úřadů předcházející napadenému rozhodnutí a poté se blíže vyjádřil k námitkám žalobců tak, že shledal dobrou víru u stavebníka, i přes jeho procesní pochybení stran informační povinnosti a projektové dokumentace. Vycházel přitom ze závěru Nejvyššího správního soudu, podle kterého nezákonnost rozhodnutí, o němž se vede přezkumné řízení, nevylučuje postup podle § 94 odst. 4 správního řádu, ale je naopak podmínkou jeho aplikace. Stavebník se sice nemůže domáhat ochrany dobré víry tehdy, kdy např. realizoval záměr bez povolení nebo výrazně jiným způsobem, neznamená to však, že by jakékoli nedostatky na jeho straně vylučovaly existenci jeho dobré víry, neboť pak by stavebník odpovídal za správnost interpretace právní úpravy a tato odpovědnost leží na orgánech státní správy. Žalovaný tedy dovodil, že u stavebníka v tomto řízení byla dobrá víra dána, a zrušením či změnou rozhodnutí by mu vznikla újma v nepoměru k ostatním účastníkům či veřejnému zájmu. Za veřejný zájem přitom s odkazem na judikaturu podle něj nelze uvádět toliko zájem na zákonnosti rozhodnutí, neboť, jak již uvedeno, nezákonnost rozhodnutí je prvním předpokladem pro aplikaci § 94 odst. 4 správního řádu. Nezákonnost shledal žalovaný kromě nedostatků ohledně doložení

informační povinnosti a některých částí projektové dokumentace také (ve shodě s žalobci) v rozporech stavby s územně plánovací dokumentací. Žalovaný však na základě informací ze spisu dovedl, že stavebník realizoval stavbu v souladu se závěry stavebního úřadu, který ještě před řízením o souhlasu s ohlášenou stavbou dvakrát posoudil, že finální návrh rodinného domu je z hlediska územně plánovací dokumentace přípustný, větší zastavěnost pozemku (index podlažní plochy) tak nemůže jít stavebníku k tíži. Co se týče naplnění informační povinnosti stavebníkem vůči žalobcům, pak žalovaný setrval na závěrech napadeného rozhodnutí, a sice, že stavebník svou povinnost splnil a žalobce o stavebním záměru v předstihu informoval, byť doklady, které k tomuto předložil, nebyly kompletní. Podklady jsou však součástí spisové dokumentace vedené k předmětné stavbě a je také nepochybné, že žalobci v reakci na stavební záměr podali v řízení své námitky. Povinnost doložit souhlasy všech vlastníků sousedících pozemků a staveb na nich nebyla předkladateli v době ohlášení stavby uložena. Žalovaný proto dospěl k závěru o nutnosti zastavení přezkumného řízení, byť bylo původní rozhodnutí v rozporu s právními předpisy. Újmu na straně žalobců žalovaný v napadeném rozhodnutí také zhodnotil a dospěl k závěru, že oslunění a denní osvětlení stavby žalobců splňuje i po realizaci vedlejší stavby příslušné normy. Pokud žalobci namítají, že tento závěr stavební úřad opřel o studii a znalecký posudek provedené až v rámci přezkumného řízení, čímž měla být porušena zásada rozhodování podle skutkového stavu v době přezkoumávaného rozhodnutí, pak žalovaný konstatuje, že studie posoudila vliv stavby v době jejího ohlášení, a byla tak pouze prostředkem náležitého zjištění skutkového stavu v tomto období.

4. Stavebník se jako osoba zúčastněná na řízení prostřednictvím svého právního zástupce k žalobě také vyjádřil, a navrhl ji jako nedůvodnou zamítnout. Rozhodnutí žalovaného podle něj zcela reaguje na všechny předchozí námitky, přičemž žalobci neuvádějí, které konkrétně by neměly být vypořádány. Historický vývoj kauzy není v aktuálním řízení relevantní. Shodně se žalovaným uvádí, že rozpory stavby s územně plánovací dokumentací vznikly přesto, že stavebník realizoval stavbu v souladu s předchozími územně plánovacími informacemi, které jeho návrh posoudily jako přípustný, a to jak na odboru koncepce rozvoje, tak na stavebním odboru. Stavba podle něj nijak nemění charakter dané lokality, ani nesnižuje pohodu bydlení žalobců. Od počátku byl při realizaci stavby v dobré víře, což odůvodňuje užití § 94 odst. 4 správního řádu. O svém stavebním záměru informoval všechny vlastníky sousedních pozemků a sami žalobci ve stížnosti ze dne 1. 2. 2012 uvedli, že informaci obdrželi. Pozdější tvrzení, že nebyli informováni, tak stavebník hodnotí jako účelové. K otázce solitérnosti stavby pak stavebník navrhl ohledání na místě samém, neboť dle jeho názoru stavba nijak nevybočuje z charakteru zástavby v lokalitě, kterou mimo jiné určili také žalobci svou vlastní stavbou. Umístění stavby bylo odsouhlaseno na jednání i za přítomnosti žalobců a zástupce stavebního úřadu. Stavebník se tak zcela ztotožňuje s odůvodněním napadeného rozhodnutí, považuje ho za vyčerpávající i ohledně možné újmy na oslunění a osvětlení stavby žalobců. Možnost provádět znalecké posudky přitom má podle současné judikatury také správní soud při soudním přezkumu, není proto důvod se domnívat, že by jej při zjišťování skutkového stavu v době původního rozhodnutí neměl mít správní orgán provádějící přezkumné řízení. Závěrem pak stavebník konstatuje, že žalobci po celou dobu

řízení nemají snahu se domluvit na smírném řešení a využívají všechna svá práva napadnout veškerá rozhodnutí ve věci.

5. Krajský soud na základě správní žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“). Zabýval se přitom primárně otázkou, zda byl žalovaný vůbec kompetentní k vydání napadené rozhodnutí, tedy zda měl k takovému rozhodnutí především věcnou příslušnost. Teprve po kladném zodpovězení této otázky by mohl krajský soud přistoupit k věcnému přezkumu konkrétním žalobními body.
6. Krajský soud však shledal, že kompetence žalovaného k vydání napadeného rozhodnutí nebyla dána, tedy že napadené rozhodnutí je nicotné. I bez návrhu tak v souladu s § 76 odst. 2 s. ř. s. soud rozhodl bez nařízení jednání a vyslovil jeho nicotnost, a to s následujícím odůvodněním.
7. Přezkumné řízení podle hlavy deváté správního řádu je zvláštním „dozorčím“ prostředkem správního práva, jímž lze zrušit nezákonná správní rozhodnutí, přestože již nabyla právní moci. Přezkumné řízení je zahajováno z moci úřední, byť k němu může dojít na základě podnětu účastníka řízení. Výsledkem přezkumného řízení může být zrušení nezákonného rozhodnutí podle § 97 odst. 3 správního řádu, nebo zastavení řízení, pokud správní orgán dospěje k závěru, že právní předpis porušen nebyl (§ 97 odst. 1 správního řádu), popř. pokud uplyne zákonná lhůta ode dne právní moci přezkoumávaného rozhodnutí (§ 97 odst. 2 správního řádu). Zvláštním případem je pak zastavení přezkumného řízení podle § 94 odst. 4 správního řádu, kdy správní orgán sice shledá, že přezkoumávané rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, nicméně újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, by byla ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu. V takovém případě nedojde ke zrušení rozhodnutí, byť bylo shledáno v rozporu s právními předpisy. Ustanovení o přezkumném řízení se přitom přiměřeně použije i pro postup správního orgánu při řešení rozporu vyjádření, osvědčení nebo sdělení správního orgánu (jímž je také souhlas s ohlášenou stavbou) s právními předpisy (§ 156 odst. 2 správního řádu).
8. Usnesením o zastavení přezkumného řízení podle § 94 odst. 4 správního řádu je přezkumné řízení zastavováno proto, že odpadl jeho důvod (byla shledána újma účastníka v dobré víře ve zjevném nepoměru k ostatním újmám, tedy odpadl důvod ke zrušení nezákonného rozhodnutí podle § 97 odst. 3 správního řádu). Toto usnesení je svou povahou procesní usnesení podle § 66 odst. 2 správního řádu a jako takové se poznamenává do spisu a není proti němu přípustné odvolání (§ 76 odst. 5 správního řádu), a to i přesto, že to není u tohoto druhu usnesení výslovně uvedeno (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 As 36/2011-79, odst. 27 a též rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 10. 4. 2013, č. j. 52 A 2/2013-27, všechny rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz).
9. O nepřípustnosti odvolání proti usnesení o zastavení přezkumného řízení podle § 94 odst. 4 správního řádu svědčí také skutečnost, že právě toto usnesení, byť procesní povahy, je považováno za rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., které podléhá soudnímu přezkumu,

jak již judikatura Nejvyššího správního soudu opakovaně dovodila, a to zejm. v rozsudku ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 As 36/2011-79, nebo ze dne 31. 7. 2014, č. j. 5 As 7/2013-28. Účastníci přezkumného řízení tak nejsou zbaveni možnosti podrobit závěr o naplnění podmínek pro zastavení přezkumného řízení podle § 94 odst. 4 správního řádu přezkumu, nelze jej však činit v rámci odvolacího řízení.

10. Krajský soud shrnuje, že stavební úřad nepochybil, vydal-li ve věci plnohodnotné rozhodnutí jako vyšší formu takového procesního rozhodnutí, neboť tím zvolil formu pro účastníky příznivější a své rozhodnutí řádně odůvodnil. Tím se však nic nemění na skutečnosti, že proti takovému rozhodnutí není odvolání přípustné, a to dokonce ani v případě, kdy byli účastníci o možnosti opravného prostředku nesprávně poučeni.
11. Nejvyšší správní soud se již opakovaně zabýval situací, kdy účastník v důsledku nesprávného poučení správním orgánem podal proti jeho rozhodnutí opravný prostředek. Nejvyšší správní soud jednoznačně uzavřel, že: „...*nesprávné poučení správního orgánu nemůže založit právo na podání opravného prostředku.[...]Podá-li přesto účastník řízení odvolání, nemůže v rámci jeho projednání odvolací orgán řešit uplatněné námitky. Právní úprava mu ukládá, aby takové odvolání bez dalšího zamítl jako nepřípustné.*“ (blíže viz rozsudek ze dne 12. 10. 2016, č. j. 7 As 195/2016-21).
12. V nyní posuzovaném případě však žalovaný o odvolání žalobců dne 2. 1. 2018 rozhodl tak, že jej zamítl. Rozhodoval tak o nepřípustném opravném prostředku.
13. V rozsudku ze dne 29. 7. 2009, č. j. 3 As 1/2009 - 171, č. 2475/2012 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud dovodil, že důsledkem vydání rozhodnutí o opravném prostředku proti rozhodnutí správního orgánu za situace, kdy opravný prostředek není přípustný, je nicotnost rozhodnutí o tomto opravném prostředku. Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 30. 10. 2003, č. j. 5 A 153/2002 - 33, č. 273/2004 Sb. NSS, kde shledal nicotným rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy o odvolání proti rozhodnutí ředitele diagnostického ústavu, proti němuž nebylo odvolání dle zákona přípustné.
14. Uvedené závěry lze plně aplikovat v nyní posuzované věci: žalovaný věcně rozhodoval o odvolání, které nebylo podle § 76 odst. 5 správního řádu vůbec přípustné; jeho rozhodnutí je tedy nutno považovat za nicotné.
15. Správní soudy jsou povinny zohlednit nicotnost rozhodnutí i bez odpovídající námítky účastníků řízení a nemohou přistoupit k posuzování zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, musí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. vyslovit jeho nicotnost. Krajský soud tak učinil výrokem I.
16. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2017, č. j. 7 Afs 251/2016-43, *byť nemůže nesprávné poučení o přípustnosti opravného prostředku jeho přípustnost založit, na druhou stranu nemůže pochybení správního orgánu vést k tomu, že bude účastníku řízení v konečném důsledku upřena možnost ochrany jeho práv (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 7. 2016, sp. zn. I. ÚS 2157/16, bod 8).* Je tak nezbytné učinit výklad ve prospěch účastníků řízení, tedy výklad vedoucí k věcnému přezkumu rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku zavázal městský soud k poskytnutí prostoru žalobci k případnému doplnění námitek vůči rozhodnutí prvostupňovému. Učinil tak za situace,

kdy dospěl k závěru, že žalobu lze vyložit jako zpochybňující a napadající vedle rozhodnutí žalovaného též rozhodnutí orgánu prvostupňového, neboť žalobce v žalobě zpochybňoval též (ne-li v první řadě) závěry rozhodnutí orgánu I. stupně, žalovaný jeho závěry v zásadě převzal a žalobce navrhl zrušení obou rozhodnutí. Tak tomu však v nyní posuzované věci není, neboť žalobci správně, v souladu se s. ř. s., směřují žalobní námitky proti rozhodnutí žalovaného, přičemž žalovaný dospěl k částečně jiným závěrům (co do důvodů) než stavební úřad. Žalobci sami v žalobě požadovali zrušení pouze rozhodnutí žalovaného. Za této situace krajský soud považuje za účelné a jediné smysluplné řešení stanovit žalobcům náhradní lhůtu pro podání nové žaloby proti rozhodnutí stavebního úřadu (výrok II.). Pokud se žalobci rozhodnou takovou žalobu podat, nebude jim upřena možnost ochrany jejich práv, neboť pro počátek běhu lhůty pro podání správní žaloby bude považován okamžik doručení tohoto rozsudku, a zároveň budou moci formulovat své žalobní námitky s vědomím existence toliko rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 14. 6. 2017, č. j. SMOL/124587/2017/OS/PS/Hrl.

17. O náhradě nákladů řízení (výrok III. a IV.) bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., tedy podle zásady úspěchu ve věci. Soud přiznal žalobcům náhradu nákladů řízení, neboť požadovali zrušení rozhodnutí žalovaného a vyslovením nicotnosti bylo toto rozhodnutí nezákonným shledáno, byť z jiných důvodů, než které uplatňovali žalobci. Neúspěch žalovaného je však v této věci více než zřejmý. Žalobci tak mají právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem, která činí pro každého z žalobců **9.365 Kč**.

Náklady tvoří:

- zaplacený soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí ve výši **3.000 Kč** [položka 18, bod 2, písm. a) přílohy k zákonu č. 549/1991, o soudních poplatcích (sazebník poplatků)],
 - odměna za zastoupení advokátem ve výši **4.960 Kč** za dva úkony právní služby po 2.480 Kč (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby) dle § 11 odst. 1 písm. a), b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen „AT“), kdy odměna za jeden úkon právní služby ve výši 3.100 Kč byla stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. AT, a dále snížena o 20 % dle § 12 odst. 4 AT na částku 2.480 Kč, jelikož jde o společné úkony při zastupování dvou osob,
 - náhrada hotových výdajů za dva výše uvedené úkony právní služby, přičemž výše náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 AT, tj. 300 Kč za jeden úkon právní služby, je snížena o 50 %, celkem tedy **300 Kč**,
 - 21% DPH z přiznané odměny a náhrad (5.260 Kč) ve výši **1.105 Kč** dle § 57 odst. 2 s. ř. s., neboť právní zástupce žalobců je plátcem příslušné daně.
18. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil krajský soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení žalobcům ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Místo plnění určil krajský soud dle § 149 o. s. ř.

19. O náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení (výrok V.) rozhodl soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., když této osobě neuložil v řízení žádnou povinnost a neshledal ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele, které by přiznání náhrady nákladů řízení této osobě odůvodňovaly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na nařízení exekuce.

Olomouc 20. srpna 2019

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu